

Den kontrollerte opposisjon.

En novelle av Erik Strand

Tretten år var gått siden Ragnar Moe hadde påbegynt kampen mot norske myndigheter. Det var en og en halv time til han skulle motta besøk. Altså hadde han god tid til å tenke over hva som hadde skjedd i disse årene.

Da Ragnar Moe erklærte krig mot norske myndigheter, hadde familien hatt å gjøre med barnevernet i litt over ett år. Alt tydet på at de skulle vinne rettssaken. Vitnemål fra venner, naboer og familie viste at det ikke skortet på omsorgsevner hos ekteparet Ragnar og Silje Moe. Dessuten kunne øyenvitner avkrefte påstandene om at foreldrene ved et par anledninger hadde slått barna.

Advokat Christian Eriksen hadde nevnt i retten at mange hadde pene ting å si om de biologiske foreldrene. Men han hadde utelatt å innkalle de sterkeste vidnene. Det stusset Ragnar ved den gang og prøvde å ta det opp med advokaten. Under sakens gang forstod han imidlertid bedre og bedre at advokaten ikke prosederte hans sak, men barnevernets. Det var flere forhold advokat Eriksen unnlot å nevne, selv om det utgjorde sterke beviser.

Da saken var over, og barna var plassert i fosterhjem, tok Ragnar kontakt med andre som var utsatt for barnevernet. Den ene etter den andre kunne fortelle det samme; advokaten hadde ødelagt saken deres. Det samme fortalte en rekke mennesker han ble kjent med, mennesker som hadde blitt utsatt for psykiatrien og/eller et rettslig arrangement.

Så en dag sa Ragnar til seg selv at noe måtte gjøres. Hvis ikke advokatene ville gjøre jobben, fikk han bli advokat selv. Å ta en formell utdanning var uaktuelt i hans situasjon. I stedet sørget han for å kjøpe eller låne de sentrale lærebøker i jusfaget og studere på egen hånd. Den første tiden fikk han god tid til å sette seg inn i jussen og å representere utsatte; responsen på jobbsøknadene uteble, selv om Ragnar var både formelt og reelt kvalifisert for stillingene han søkte på.

Ragnar Moe forstod raskt at personer i maktstillinger så det som noe av det verste som kunne hende - at han brukte det meste av sin tid på å representere utsatte for offentlige overgrep og dokumentere hva som var begått. En rekke merkelige hendelser ble ekteparet Moe til del. Som da nye naboer flyttet inn i den nærmeste leiligheten. I flere dager satt en håndfull mennesker kledd i gult fra topp til tå på naboelilighetens terrasse og glante uavbrutt. Mere plagsomt var det de gangene huset ble besøkt av helikopter som nærmest så ut til å ville lande på taket. Familien Moe bodde slik til i en vei i utkanten av Porsgrunn at få naboer ville legge merke til besøket. Og de naboene som ville legge merke til det, var alle nyinnflyttet. En dag orket ikke Silje mere. Hun la igjen en kortfattet lapp og forduftet stille. At hun ikke gjorde krav på diverse verdigjenstander, kom godt med. Kommunen var lite gavmild med utbetaling av sosialhjelp og utviste en fleksibel holdning til eget regelverk.

Slik var situasjonen da Ragnar med flere stiftet Menneskerettighetsalliansen. Med tiden vokste antall medlemmer, og fremtiden så lovende ut, til tross for trakassering fra myndighetenes side, trakassering som gikk ut over helsen. Men med tiden begynte Ragnar å tvile på om veksten i medlemsmasse var en velsignelse. Noen av de som kom til, var åpenbart infiltratører. Det var det minste problemet. Verre var det med de som hang i telefonen og

brukte timer på å legge ut om sin sak. Når Ragnar forklarte at han satt med saker opp til halsen, var svaret ofte at han kunne si nei til de andre sakene og ta saken til vedkommende; ”for den var helt spesiell”.

Andre valgte Ragnar å beskrive som nyttige idioter. Det gjaldt i særdeleshet ekteparet Sven og Gry Hauge fra Asker. Særlig Sven var aktiv med å sende ut skriv om hvor ille og korrumpert det var i Norge, og hva han og hans kone hadde gjort. Skrivene inneholdt ofte en særegen blanding av fornuftige resonnementer, gode poenger, og noen påstander og beskyldninger hentet fra egen fantasi. Skrivene kom alltid i konvolutter med logoen til Asker kommune, hvor Svein jobbet på et kontor. Derfra mottok Ragnar også timeslange samtaler. ”Hva jobber fyren med?”, spurte Ragnar seg selv. Da et par medlemmer i menneskerettighetsalliansen sa fra til Ragnar om at Sven Hauge hadde baktalt ham i flere sammenhenger, kom det til en konfrontasjon, og ekteparet Hauge forlot organisasjonen i fullt sinne.

Slik satt Ragnar og tenkte over de mange årsakene til at så lite var blitt gjort, til tross for iherdig innsats og ubestridelig dokumentasjon, da Kjetil Anholt kjørte inn på gårdsplassen. Klokken var to og de hadde omtrent fire timer på seg til å diskutere før Kjetil måtte ta fatt på veien hjem til Trondheim. Ragnar var blitt tipset av flere om å ta kontakt med Kjetil Anholt, tidligere politimann, nå arbeidsledig.

Da Ragnar møtte Kjetil for første gang et par måneder tidligere, forstod han raskt at Kjetil ikke tilhørte de som måtte ha alt inn med teskje, for så å glemme det meste til neste korsvei. Kjetil hadde flere interessante historier å fortelle fra tiden i politiet. En gang hadde han sittet bak i politibilen sammen med en narkoman de hadde arrestert. Kjetil hadde spurt mannen om det ikke var en trist tilværelse å leve med stoff og kriminalitet - var det ikke bedre å slutte? ”Jo da,” svarte mannen, ”men jeg tør ikke å slutte å pushe stoff. Hvis jeg slutter, er jeg redd noen vil ta livet av meg.” ”Men, hvis du er i fengsel, så kan vel ikke disse få tak i deg?”, spurte Kjetil. ”Jo, det kan de. De jeg snakker om, har makt. Stor makt.” ”Hvem er det, snakker vi om noen så høyt opp i systemet som politimesteren?” spurte Kjetil nysgjerrig. ”Nei, høyere opp”. ”Hvor høyt opp da?” ”Det kan jeg ikke si. Hvis jeg sier det, da er jeg dau.” ”Snakker vi om justisministeren?” Da ville ikke mannen svare, men ble hvit i ansiktet og så bort.

Kjetil hadde også fortalt om en samtale med to journalister som ville ha ham til å fortelle om politivold. Han kjente godt til praksisen med å ta arrestanter med på en langsom kjøretur i heisen ned til kjelleren på politistasjonen. Men han sa ingenting om den eller annet han visste om politivold. I stedet hadde han svart at jo da, politivold var et problem, men det som var et langt større problem, var korrupsjonen i politiet. Da var ikke journalistene lenger interessert i å fortsette samtalen.

- Du snakket om et interessant nettverk å få på banen, sa Ragnar da Kjetil var kommet inn og fått hengt av jakken.

- Ikke snakk, svarte Kjetil. - Til å begynne med så det lovende ut. Antallsmessig var vi en lovende gjeng, nesten ti stykker. Vi hadde store planer om å arrangere foredrag, spre både flyveblader og lengre artikler i stor skala, kanskje også samle utsatte for overgrep til demonstrasjoner. I det hele tatt - vi ville få gjort noe. Så har den ene etter den andre vist seg å være ubrukelig til å få gjort noe med tilstandene - på hvert sitt vis. Det vil si, Anders tror jeg er en unntagelse. Men han er ikke mulig å få tak i. Han svarer ikke på e-post, og jeg får heller ikke tak i ham på telefon. Jeg lurer på om han har gått lei alt tullet, eller om han har mottatt

trusler. Og så har vi forfatteren vår. Han med boken om bruk av stråling mot dissidenter. En kapasitet som jeg hadde store forhåpninger til. Han nevnte forresten deg forrige torsdag, da jeg møtte ham på Oslo S.

- Og hva hadde han å si?

- Han sa rett ut at han var bekymret for din mentale helse. Han mente at all motgangen du har møtt, må ha fått det til å bikke over for deg. Han kom også med noen slike hentydninger da flere av oss møttes for noen uker siden, men ikke på langt nær så klart. Jeg lurte litt på hvorfor han kom med slike antydninger, og jeg begynte å lure på om han var til å stole på. Forrige torsdag var i hvert fall enhver tvil borte. Han ringte meg kvelden før og bad meg møte ham på Oslo S. klokken halv elleve. Det var noe viktig han skulle drøfte med meg. Jeg var selvfølgelig nysgjerrig på hva det kunne være. Da vi så møttes, viste det seg at han kun hadde en sak å ta opp, og det var din psykiske helse. Da var jeg ikke lenger i tvil om hvor han stod.

- Du verden, jeg må vel føle meg beæret. Lurer på hva han tror han kan oppnå med det. Jeg forstår godt at visse grupperinger ønsker å spre dritt om meg, men dette er jo bare til vår fordel. Nå vet vi, hevet over enhver tvil, hva en viss kar står for. Vi bør være litt forsiktige med å si til folk hva vår forfatter har sagt; vi kan jo ikke bevise noe, kun viderebringe ditt vidnesbyrd. Det burde strengt tatt være nok for enhver som vet hva du står for, men det skader ikke å være forsiktig. Jeg lurer på hva han og de som står bak, tror de kan oppnå med dette.

- Du kan så si. Det er nyttig å få vite hva han står for. Jeg har hatt mine tvil angående fyren før – alle personene i posisjoner han har samarbeidet med og godt god for, enkelte paradokser som går på hvor kunnskapsrik han vitterlig er, samtidig som han har uttrykt at han ikke har kjennskap til ting man skulle forvente han kjente godt. Allikevel hadde jeg tillit til ham; han har jo godt ut med sterke saker, selv om jeg har syntes perspektivene har manglet.

- Ja, bevares. Men hva med de andre i grupperingen?

- Jeg har gitt opp de fleste. Jeg har lagt frem dokumentasjon av hva rettsapparatet m.fl. bedriver, bl.a. den siste artikkelen din, og kommet med konkrete forslag til hva vi kan gjøre. Alt fra det aller enkleste som å gå ut på byen og dele ut flyveblader til å arrangere seminarer. Det som ødelegger, er hvordan folk tar med seg kjepphester inn i arbeidet. Noen vil helst snakke om religion, og et par er mest opptatt av innvandring. Jeg respekterer synspunktene deres, men det blir helt feilslått å dra det inn på denne arenaen. Og så har vi en gammel kjenning som for det meste lager støy og holder lange enetaler. Så jeg har gitt opp den grupperingen. Det var noe annet jeg ville snakke med deg om. Hva vet du om Åse Leirsund?

- Jeg fulgte saken i media og skjønnte at noe stinket. Der var noen detaljer i forklaringen om at ektemannen drepte henne i sjalusi, som vanskelig kunne stemme. Jeg tviler på at det var han som drepte henne og den angivelige elskereren. Det har nok med jobben hennes i Justisdepartementet å gjøre. Jeg tror hun visste for meget, og at hun ikke lot seg kjøpe.

- Det er sterkere enn som så. Leirsund hadde tilgang til det meste av dokumenter, men ikke alt. Jeg vet ikke, men jeg kan tenke meg at hun deltok i korrupsjon som del av et spill, men at hun ville ha ut ting. Det jeg har fått vite, er at hun nærmest ved en tilfeldighet fikk adgang til mere enn hun skulle. I et arkivrom som dekker nesten en hel etasje i en viss bygning, fant hun opplysninger om oppbygningen av en stat i staten. Hun fikk ikke tatt kopier, men skrev ned en god del stikkord som hun fikk videreformidlet til noen få mennesker før hun døde. Bevis er

det dessverre ikke, men det er et sterkt vidnesbyrd fra en avdød jurist i Justisdepartementet. Vi kan ikke bruke det utad, men det er verdifullt allikevel. Jeg vil at du skal ha en kopi.

Kjetil gav Ragnar to bunker med notater, en håndskreven og en maskinskreven versjon.

- I løpet av den begrensede tiden hun fikk til rådighet, fikk hun lest dokumenter som beskrev oppbygning av en horisontal maktstruktur. Det er til dels inspirert av motstandsbevegelsen under krigen; vi vet jo at ikke alle i ledelsen var like uegennyttige. Hun fant nedtegninger som beskrev hvordan mange innen visse yrker hadde sine oppgaver. Når det gjelder overvåkning, spiller for eksempel drosjesjåfører og andre innen kollektivtrafikk en viktig rolle. Og hun fant temmelig direkte beskrivelser av opplegget for drilling av journalister, spesielt de i stillinger fra vakthavende og oppover. Hun fant også dokumenter som beskriver metoder som brukes mot folk. Jeg tror det kan være nyttig at vi ser nøye på dette.

De ble sittende i timer å diskutere innholdet i dokumentene og betydningen av det. Like etterat Kjetil var dratt, ringte telefonen. Det var Karsten Dahl. Som vanlig la han i vei om UFOer og sionister og annet som han mente Ragnar måtte høre om. Ragnar forsøkte flere ganger å avslutte samtalen, men til liten nytte. Etter en time gav han seg heldigvis.

Kun få minutter etterat Karsten omsider hadde lagt på røret, ringte Siv Haugen. Siv tilhørte heldigvis de det gikk an å snakke fornuft med. Da Hanne Stølen hadde tilbudt henne hjelp i barnevernssaken hennes, hadde hun takket nei med en gang. Hun så det noe suspekte i at en vitenskapelig ansatt ved Universitetet i Oslo som har gått ut mot maktmisbruk og kameraderi, først kun høflig så på saken hennes, for så plutselig omtrent ett år senere å ringe og tilby sin hjelp. To uker etterat Ragnar hadde gått inn i saken. Hanne hadde lagt ut om hvor gode kontakter hun hadde, og hvordan hun skulle fikse det slik at Rita fikk barna tilbake.

-Nå er jeg forbanna, innledet Siv. - Anita har tatt opp den siste telefonsamtalen mellom henne og meg på bånd og lagt ut opptaket på bloggen hennes.

- Hvaforno?

- Ja, hun har gjort det. Hun har tatt opp den samtalen hvor jeg advarte henne mot Hanne og sa jeg trodde Hanne jobbet for mafiaen. Hun har lagt ut opptaket, men bare deler av det, slik at det jeg sier høres helt idiotisk ut. Hvis du går inn på internett, kan du se selv.

- Nå har jo jeg vært utestengt fra internett en god stund, men hvis det går an å se det hos deg, kan jeg komme en tur til Sandefjord.

- Det hadde vært fint. Det er også et par andre ting jeg skulle ha vist deg, men det vil jeg ikke ta over telefonen.

Litt under en time senere kjørte Ragnar inn i et boligområde i utkanten av Sandefjord.

”Mafiaen er garantert inne og snoker i huset mitt mens jeg er borte”, tenkte han idet han kjørte inn i innkjørselen til Siv. Hun kom i møte med ham og sa det var noe han måtte se med en gang. ”Jeg har fått nye naboer på begge sider nylig, og det er tydelig at de pønser på noe faenskap. Se på vinduene på huset der borte og se om du legger merke til noe spesielt”. I den lyse sommerkvelden tok det ikke lang tid før Ragnar la merke til en stor grå metallboks på innsiden av det nærmeste vinduet i rekkehuset noen få meter unna. Boksen var avlang og dekket over halvparten av vindusflaten. Ragnar så at vinduet hvor boksen var plassert, kun var et par meter fra kjøkkenbordet. Et besynderlig sted å plassere en slik boks.

- Etterat den boksen ble satt opp, har jeg vært mere plaget av slapphet enn tidligere. Jeg tror de driver og sender ut stråling fra den boksen.

- Jeg tviler ikke. Det er slik de har holdt på mot meg over lengre tid. Noen meningsfull forklaring på å plassere en boks på den måten kan jeg ikke finne. Kanskje vi skal gå bort å spørre. Det skader vel ikke.

Ragnar sa det siste lavt. At han ble overvåket, visste han godt. Allikevel håpet han at det ville ta litt tid for overvåkerne å varske de nye naboene før de banket på, slik at det ble et visst overraskelsesmoment. Han viste tegn til Siv at hun skulle følge etter, og nesten småløp de få meterne til naboens hoveddør. I underkant av et minutt etterat Ragnar ringte på, åpnet en middelaldrende mann døren. Etter ansiktsuttrykket å dømme, visste han godt hvem Ragnar var, og han likte ikke å treffe ham ansikt til ansikt. Mannen gav inntrykk av å bevisst forsøke å holde masken.

”God dag, jeg heter Ragnar Moe”, innledet Ragnar. ”Jeg er på besøk hos Siv, naboen din. Jeg er prosessfullmektig i barnevernssaken hennes. Jeg kom nettopp og kunne ikke la være å legge merke til boksen som henger innenfor vinduet lengst mot syd i leiligheten din. Det er ikke for å være frekk, men kan jeg spørre hva det er for noe?”

”Du skjønner, jeg er el-overfølsom”, løy Siv. ”Og jeg har følt meg en del uvel de siste dagene. Derfor er det litt viktig for meg å få greie på hva det er i den boksen, slik at jeg ikke behøver å engste meg unødige for noe.”

”Det er sikringsboksen vår”, sa mannen. ”Dessuten bruker vi noe av plassen til å lagre hodepinetabletter”.

Ragnar måtte anstrenge seg for ikke å flire av forklaringen. ”Takk, du har fortalt oss det vi trenger å vite”, sa Ragnar og så mannen rett i øynene. Han hadde mørkt hår som så vidt var begynt å bli grått, briller og var litt kraftig. Øynene og ansiktsuttrykket gav et noe tanke- og følelsesløst preg, men han gav definitivt ikke inntrykk av å være noen idiot. ”Kan jeg forresten få lov å komme inn på kjøkkenet og låne en hodepinetablett? Jeg har fryktelig vondt i hodet. Jeg er blitt plaget med stråling i hele natt”. Mannen stirret stivt ut i luften og lukket døren sakte igjen.

Hverken Ragnar eller Siv kunne la være å le da de gikk tilbake til Sivs leilighet.

”Sikringsboks. Og så bruker vi den til å oppbevare hodepinetabletter i”, hikstet Ragnar.

”Nå skulle vi hatt videoopptager”. ”Jeg har ikke videoopptager i huset, men jeg har en båndopptager på lur”, svarte Siv. ”Den fikk jeg bruk for i går, da broren min var på besøk. Jeg hadde ikke hatt kontakt med Sverre på over et halvt år. Jeg har jo fortalt litt om hvordan han har opptrådt tidligere. Men nå trengte jeg hjelp til å få skrevet ut noe fra noen internettsider som jeg ikke får tilgang til. Sverre kom på siden inn med en gang”.

De gikk inn, og Siv hentet frem opptageren og spilte av samtalen. Ragnar fikk høre hvordan Sverre la ut om at Siv var psykisk syk. Blant tingene som tydet på at hun var psykisk syk, var at hun røkte for meget, hadde for lite kontakt med andre mennesker, og at hun unngikk blikk-kontakt. Men først og fremst gjorde hun en tabbe ved å la Ragnar ta saken hennes: ”Den mannen er farlig. Han hjernevasker folk. Han kommer med en masse rare påstander om at norske myndigheter ikke er til å stole på. Det stemmer ikke. Norge er verdens beste land å bo i. Det er tull det han sier om at sosialklienter ikke får hjelp.”

På båndet hørte de Siv svare: ”De sakene Ragnar har jobbet med, viser det stikk motsatte. Det er bare å legge papirene ved siden av hverandre, så ser man det. Og hvordan kan du avfeie at det finnes saker hvor folk ikke får den hjelpen de trenger. Du må jo kjenne til absolutt alt for å hevde det uten noen forbehold.” ”Du lar deg hjernevaske du også”, svarte

Sverre. ”Du burde lese en bok i samfunnsfag for skolen. Der kan du lese om hvordan det norske samfunnet er bygget opp.”

”Du kan skru av nå,” kom det fra Ragnar noen minutter senere. ”Jeg trenger ikke høre mere. Broren din har sagt klart fra hva han står for. Flere av tingene han sa, har han neppe kommet på selv. Det er overveiende sannsynlig at han har en mentor som forteller ham hva han skal si til deg. Muligens mere enn en. Mange av tingene han sa til deg, er litt for likt kommentarer jeg har hørt fra andre. Ikke bare i innhold, men også i ordvalget. Dette er påstander og beskyldninger jeg kjenner igjen fra blant annet diskusjoner på internett. De setter på et helt kobbelt av aktører som skal diskreditere det vi driver med. Der er en viss variasjon, men noen fraser går igjen; det ser ut som enkelte ting blir drillet inn.

Jeg ser noe av det samme hos de som liksom jobber på vår side. Mange har fått det jeg vil kalle en mentor, innpå seg. Dette er ofte folk som gjerne vil hjelpe, og som har fått i oppdrag å snurre dem rundt lillefingeren. Disse har ofte fått i oppgave å baksnakke de som utgjør den største trusselen for myndighetene, eller å få de som de er mentor for, inn på ett eller annet håpløst prosjekt.”

Siv og Ragnar bestemte seg for å rusle en tur i nabolaget mens de snakket videre. De hadde kun gått et par hundre meter da de så et pussig syn. En bil sto parkert i veikanten, støttet oppe foran av en jekk og med det ene forhjulet liggende ved siden av bilen. Kvinnen i førersetet satt og strikket mens hun ventet på Viking eller Falken. Siv tenkte at dette var et opptrinn skapt for å tiltrekke seg oppmerksomheten deres, en slags åpenlys overvåkning, og gikk bort til bilen med et flyveblad. Hun snakket litt om saken sin og om Menneskerettighetsalliansen. Kvinnen i førersetet følte seg tydeligvis ubekvem med dette og så til siden.

Da de var kommet tilbake, ringte Ragnars mobiltelefon. ”Det var Kjetil,” sa Ragnar etterat samtalen var over. ”Han hadde mindre hyggelige nyheter. På vei hjemover stakk han innom Tormod, han ingeniøren jeg fortalte deg om, han som har avdekket massevis av direkte livsfarlige forhold. Han hadde begynt å tvile på meg, han også. Han hadde sagt rett ut at han hadde hørt en viss forfatter som han har jevnlig kontakt med, så tvil om min mentale helse. Og han gav klart uttrykk for at han hadde tillit til vedkommende. Etter å ha snakket med Kjetil, begynte han allikevel å forstå hvem han bør stole på. Jeg bare lurer hvor lenge det varer. Det er ikke første gang han sluker historier rått, hvis de kommer fra en med en fin tittel eller et kjent navn. Og dette er ikke første gangen Tormod sluker slike historier.

Men nok om Tormod. Jeg blir bare sliten av å ha med ham å gjøre. Det var noe annet jeg skulle vise deg, noen e-poster jeg har fått tilsendt. Jeg blir jo utestengt fra internett hjemme, men her om dagen var jeg i byen og fikk sjekket e-posten. Jeg tror du kommer til å reagere på dette.”

De gikk opp i annen etasje, og Ragnar logget seg inn på e-post. ”Du har vel fått med deg at det har vært åpen krancling mellom Trude, lederen for Nettverk mot Barnevernsovergrep, og Harald Berg?” ”Det har jeg,” svarte Siv. ”Jeg gidder ikke ha mere enn nødvendig med Nettverket lenger. De driver for det meste med intern plapring. Men jeg har fått med meg konflikten mellom Trude og Harald. Harald sier vi bør samarbeide med myndighetene, og Trude har æresskjelt ham for det.”

”Da skal du se her”, sa Ragnar og gikk inn i en e-post fra uken før. ”Jeg ville ikke nevne dette over telefon, men her kan du se.” Siv leste e-posten, som var fra Harald Berg, som innledet med å presisere at denne e-posten bare skulle være mellom ”oss åtte”. På adresselisten kjente Siv igjen navn som Vidar Haga, Hilde Moen, Sigrid Solum, Bente Karlsen, Olav Tveiten, Bent Høyjord – og Trude Sivertsen. ”Fy faen,” utbrøt Siv. Her krangler de så busta fyker, men så er det bare spill for galleriet. Og denne gjengen her som driver og sender e-post til hverandre, det er vel bare infiltratører, kan jeg tenke meg!”

”Ikke Sigrid,” svarte Ragnar. ”Det er hun som har sendt disse meldingene videre til meg. Harald og gjengen burde latt være å sende dem til henne, men samtidig ville det bli for påtagelig å utelukke henne.”

Ragnar førte pekefingeren til skjermen og pekte på navnet Hilde Moen. ”Henne snakket jeg med over telefon for et par dager siden. Hun kunne meddele meg at du var ravende loco! Hvis jeg ikke husker feil, så har du og Hilde aldri snakket sammen.”

”Da du viste meg dokumentasjonen du sitter på, lurte jeg på hvorfor dette mafiaveldet ikke hadde raknet for lengst,” sa Siv. ”Nå begynner det å gå opp for meg hva grunnen er. Vi har ikke bare mafia i politikken og i media, men det er de som dominerer på vår side også”